Ponovno nesigurnost - ne samo u nama već i oko nas. Sunce, svojm vedrinom, simbol je iskonskog u nama i oko nas – pojačivač/katalizator sreće i patnje. Kad volim i kad smo vljeni sunce nas čini sretnijima, kad nevolimo i nismo voljeni ono nam zapravo nije važno – ništa nam tada zapravo nije važno.

Jučer sam lutao gradom tražeći Inspiraciju. Nisam je našao. Jučer sam želio Tebe....; nisam Te vidio; nisam Te našao; nisam Te dobio. Ostao sam sam. Opet sam sam. Uvijek sam sam. Priznajem bez Tebe je tako neizdržljivo! Sebičan sam, sebično želim da si uvjek tu pored, ispred, iznad, ispod, iza mene. Još bolje! Želim da si dio mene kao što sam ja dio tebe. Sjetih se da je E. Fromm jednom rekao: «....Ljubav pomaže čovjeku da prevlada osjećaj osamljenosti i odvojenosti, a ipak mu dozvoljava da bude svoj, da zadrži svoj integritet. U ljubavi se zbiva paradoks: dva bića postaju jedno a ipak ostaju dvoje....» I opet E. Fromm: «Ljubav je jedini zadovoljavajući odgovor na problem ljudske egzistencije.» Bože što je pametan taj E. Fromm.

Inventura života nameći pitanje: da li se radi samo o inflaciji rječi? Ne, ne bi iventura života bila potpuna; ako ljubav ne bi imala ugledno mjesto i bila visoko, zapravo najviše, rangirana na popisu osobnih htjenja. Obično tražimo što nemamo. Obično nudimo/dajemo što mislimo da je - a zaparavo nije. I konačno, po prirodi stvari, dobijamo što nećemo jer dajemo što nemamo. Iluzija? Neznam. Možda zato i imamo dan zaljubljenih kako bi se, bar na jedan dan, okrenuli jedno drugom i kako bi, potom, oni koji uspiju, vječno gledali u istom pravcu. Nije iluzija malo, ponekad je puno, a za neke sve. Dobro je došao taj jedan dan da se sjetimo – i da shvatimo/čujemo - što bi trebali htjeti, imati, biti.

Ljubav, samo ljubav, nas je stvorila i udahnula nam ljepotu, patnju i sreću ljudskog života. Jednom je M.I.AL-Ansari rekao:

«Volio sam te i volim te,

pa ako je to grijeh,

molit ću Alaha

da mi nikada ne oprosti moje grijehe.»

A da voliti nije lako i jednostavno kad čovjek voli čovjeka vidljivo je iz slijedeće afričke narodne mudrosti:
«Kad je bog u svom prapočetku stvarao stvari,
on stvori sunce;
Ono izlazi, zalazi i ponovno se vraća.
On stvori mjesec;
On izlazi, zalazi i ponovno se vraća.
On stvori čovjeka;
On dođe, prođe – ali se ne vraća.

Nekako sam, dragi čitaoče, sjetan jer je sve tako tužno; sve je tako tmurno. Zapravo se uvijek tako osjećam na tzv. značajne datume. Sve je nekako po diktatu; oktroirano, da ne kažem, od strane public relation-a, režirano. Nema iskre života u tim i takvim danima, osim za one koji vole i koji vjeruju; takvima posebni dani nisu ni potrebni jer su oni to – bez posebnog dana - dok vole i dok vjeruju. I jedni i drugi imaju svoju zvijezdu vodilju koja ih štiti od sviju i od svakoga, pa (ponekad) i njih samih. Teško onima koji nisu među njima.

A što reći na kraju. Što poručiti, kamo se usmjeriti. Danas nećemo govoriti o ekonomiji danas ćemo voliti - ljubeći druge; dajući sebe. Tako ćemo naći sebe. To je put ka čovjeku koji je tako usdamljen i kao takav se je odnarodio od sebe samoga.
«..iako nije važno
stići nego krenuti
i cilj je samo izlika slabima,
volio bih doći kamo sam pošao
i naći što sam tražio..» (Z. Golob)

Kako nam godine neumitno teku, potvrđujemo velikog Platona: «Ljubav je (ipak) teška bolest duše.» Zato i nije čudno da je krščanstvo zasnovano na ljubavi, širi kontekst – ljubav kao kompleskan odnos među ljudima - i opraštanju. Drugim riječima, ljudi vjerujući žele i traže ljubav što znači da su u suštini nepopravljivi – optimisti.